

The book cover features a large, dark silhouette of a tree with a thick trunk and a wide, leafy canopy. The background is a solid, vibrant orange-red color. In the foreground, the silhouettes of three people are shown: a woman on the left in a short dress, a man in the center in a suit, and a woman on the right in a short, flared dress. They are all holding hands and appear to be dancing or moving in a circle. Several small butterfly silhouettes are scattered throughout the scene, including one in the upper right corner and others near the tree and the people. The title is written in a clean, white, sans-serif font, centered within the tree's canopy.

SESTRÁM
BY SE
MILENCI
KRÁST NEMĚLI

SOPHIE RANALDOVÁ

SESTRÁM
BY SE
MILENCI
KRÁST NEMĚLI

SOPHIE RANALDOVÁ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy **bude trestně stíháno**.

It Would Be Wrong to Steal My Sister's Boyfriend (Wouldn't It?)

© Sophie Randal 2013

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2014

Z anglického originálu *It Would Be Wrong to Steal My Sister's Boyfriend (Wouldn't It?)*, vydaného v roce 2013,

přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Eliška Rychlá

Obálka, grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., v Praze roku 2014,
jako svou 5727. publikaci

Tisk CPI Moravia Books s. r. o.

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-5448-2

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9610-9 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-9611-6 (ve formátu EPUB)

Sophie Ranařdov

SESTRÁM BY SE MILENCI KRÁST NEMĚLI

Věnováno Hopi, která mi pomáhá plnit mé sny.

KAPITOLA PRVNÍ

Seděla jsem na gauči a dívala se spolu s Benem na noční zprávy, když si moje sestra přivedla domů muže, do kterého jsem se měla zamilovat. Chtěla bych zmínit, že když jsem slyšela dva páry kroků na schodišti, měla jsem něco jako záblesk předtuchy. Nevěnovala jsem tomu ale pozornost, dál jsem upíjela čaj a nepříliš pozorně poslouchala Jeremyho Paxmana cupujícího na kousky jakéhosi člena parlamentu za Liberálně demokratickou stranu. Benovi jsem jen řekla: „Zdá se, že si Rose vede nějakého chlápka.“

Čtyři roky spolu bydlíme v jednom bytě a víceméně vycházíme docela dobře. Mám samozřejmě na mysli Rose a mě, ne mě a Bena. Rose vede život, který byste zřejmě popsali jako aktivně společenský. Často doma pořádá pro své přátele večere nebo takzvané „kuchyňské dýchánky“. (Samozřejmě si ji nevybíravým způsobem dobírám, že si o sobě myslí, že je příští Nigella Lawsonová. Na to mi ale odpovídá, že Nigella patří do minulého desetiletí, minulého století, a dokonce i do minulého tisíciletí a že současnost patří Lorraine Pascalové. A zřejmě má pravdu, co já o tom můžu vědět?) Ale kromě zmíněných přátel je zde docela početná skupina těch, kterým Rose říká „chlapíci“.

Když jsme se nastěhovaly, Rose chodila s Dannym, kterého potkala poslední rok na vysoké. Byl to kretén z vyšších vrstev a já jsem ho nemohla vystát. Doteď nechápu, co na něm Rose viděla.

Tedy kromě fantastické postavy, za kterou evidentně vděčil pólu. Pólu! Chápete to? Danny byl ve skutečnosti ctihodný Daniel Někdokdo a jeho otec byl hrabě. (Náš táta, bůh mu žehnej, je zapřísnělý socialista, a když mu to Rose řekla, zaskočila mu cizrna tak nešťastně, že jsem si myslela, že budu muset použít Heimlichův chvat. Pomohl si ale sám, což je klika, protože bych stejně nevěděla, jak se to dělá.) Když si o tom tak přemýšlím, je možné, že právě ta hraběcí záležitost je to, co Rose na Dannym viděla.

V pravý čas Rose ctihodného Dana odkopla. Nebo to bylo naopak, tím si nejsem tak docela jistá. Nedlouho poté následoval Neil, který chodil na Harvard Business School a ve skutečnosti se jmenoval Neil Marshall III. a byl dědicem ohromného jmění pocházejícího z ropy. Když se Neil vrátil do Ameriky, začala Rose chodit s Aidenem, který dělal něco v oblasti financí. A pak tu byl Mark, který dělal něco jiného v oblasti financí. Myslím, že mohlo jít o zajišťovací fondy, ať už to znamená cokoli. Teď máte jistou představu – v životě Rose bylo mnoho mužů. Ale abych byla spravedlivá, v konkrétní dobu vždy jen jeden, pokud tedy já vím. Po určitém čase mi všichni splývali a, abych tak řekla, odnesla je voda. Takže jsem vůbec nebyla překvapená, když jsem v to úterý večer uslyšela dva páry kroků na schodišti – klapot Roseiných vysokých podpatků a těžší kroky patřící nejnovějšímu chlapíkovi.

Slyšela jsem odemykání dveří a zachrastění Roseiných klíčů, jak je položila do misky na stolku v hale, tak jak to dělá vždycky, což je pro mě velmi praktické, když nemůžu najít svoje vlastní. A pak její hlas: „Dáš si whisky, Ollie? Nebo radši kafe?“ Mužský, docela příjemný a uhlazený hlas odpověděl, že by si raději dal whisky.

„Led?“ zeptala se Rose.

Abyste mě ale nepochopili špatně. Je to její tělo a její život, ale někdy je mi líto, že je Rose schopná tolika obětí kvůli vzhledu. Částečně je to otázka principu. Já opravdu věřím, že je špatné, když jsou ženy tak přísně posuzovány jen podle svého vzhledu, a že je definice krásy v západní kultuře velmi omezená a nátlak příliš vysoký. Zároveň ale vidím svoji sestru, jak se vleče do fitka každý den bez výjimky, i když má hroznou chřipku nebo spala jen tři hodiny, protože den předtím byla na mejdanu, a jak zadává každou položku, kterou sní nebo vypije, do kalkulačky kalorií na svém iPhone, a opravdu nechá půlku porce, kterou má na talíři, když dosáhne své normy 1200 kalorií, bez ohledu na to, jaký má ještě hlad. Samozřejmě že by se mi docela líbilo, kdybych si při těch vzácných příležitostech, kdy musím jít do nějakého luxusního podniku, mohla půjčit její značkové oblečení, ale do ničeho bych se stejně nevešla, ani za milion let. Ale je na mě moc hodná a nechá mě, abych si půjčovala její boty, kdykoli se mi zachce, takže to není tak špatné. Kromě toho, že mě v nich šíleně bolí nohy a obvykle to končí tím, že si je musím zout a jít domů bosa, a jednou jsem zapomněla její stříbrné lodičky z hadí kůže od Jimmy Chooa v autobusu číslo 19. Z toho velkou radost neměla. Podtrženo a sečteno, Rose je na rozdíl ode mě upravená a zářící, a i když je o osmnáct měsíců mladší – je jí dvacet šest a mě dvacet osm –, vypadá starší a tak nějak hotově a dospěle, zatímco já pořád vypadám jako studentka a ostatní se domnívají, že já jsem ta mladší sestra. A to je asi důvod, proč Rose, když ten večer vešla s Oliverem do obývacího pokoje, řekla: „To je moje velká sestra, Elodie, a její přítel Benedict.“

Samozřejmě že Rose moc dobře ví, že Ben není můj přítel. Opravdu vůbec ne. Je to můj dobrý kamarád a to už od té doby, co jsem mu ve studentském baru poslední rok na vysoké vylila

sklenici piva na záda (tedy, abych byla přesná, asi tak deset minut poté, co se uklidnil a já se přestala omlouvat). Ne že by to nebyl typ chlapíka, se kterým by nechtěla chodit každá, která je jen trochu při smyslech – je hrozně chytrý, ale nikdy není arogantní, každému naslouchá, ke všem se chová stejně a je geniální a každý mu stále opakuje, že má před sebou skvělou kariéru, a nikdy se nehádá, ani když je jasné, že má pravdu. A taky je velmi přitažlivý, i když ne v běžném slova smyslu, je prostě opravdu milý, jeho šedomodré oči jsou hřejivé a usměvavé a v jeho tváři se odráží síla a otevřenost. Takže je jasné, že ten večer, kdy jsem ho poprvé potkala, a když se trochu osušil, jsem s ním chtěla jít do postele. A šla jsem. A bylo to úžasné.

Pár měsíců jsme byli něco, co byste asi popsali jako „kamarádi s výhodami“. A pak se něco stalo. Fajn, někdo něco udělal a „výhody“ přestaly fungovat, ale zůstali jsme kamarádi. Stále se párkrát do měsíce vidíme, někdy jdeme sami do kina, někdy na koncert a někdy si s partou dalších kamarádů zajdeme třeba na úterní kvízový večírek do hospody U vévodkyně, kde jsme byli dnes večer. Předpokládám, že jednou si navzájem odsvědčíme svatby, půjdeme za kmotry našim dětem a další podobné záležitosti. Každopádně, docela často musím lidem připomínat, že BEN NENÍ MŮJ PŘÍTEL, a trochu mě naštvalo, když ho Rose tímhle způsobem Oliverovi představila.

Oliverovi jsem ale nic neřekla, protože jsem byl plně zaměstnaná tím, že jsem si ho prohlížela. Nechci přehánět, ale vyrazil mi dech. A to doslova. Měla jsem dojem, jako by mě někdo praštil do břicha, a cítila jsem, že celé mé tělo zaplavila vlna horka. Což je zvláštní, protože si samozřejmě myslím, že láska na první pohled je pěkný nesmysl. A kromě toho Oliver ani nebyl můj typ, i když,

jak jsem už řekla, vypadal úchvatně. Je to tak trochu klišé – vysoký, snědý a krásný. Kdyby byl hercem, byl by tím pravým Jamesem Bondem. Má ty správné ocelově modré oči, hezký, hluboký hlas a přízvuk, který získáte spíš na veřejné škole než v Oxfordu nebo Cambridge. Přízvuk, který si Rose tak pečlivě osvojila, a mně se to nikdy nepodařilo. A podobně jako Rose i on jako by zářil: vlasy měl perfektně oštríhané a vosku, nebo co to bylo, to správné množství, takže vypadal stylově a ne jako člen nějaké chlapecké skupiny s bodlinami na hlavě. Jeho oblek měl také perfektní střih, a dokonce jsem si všimla, že zdůrazňuje jeho široká ramena a dlouhé nohy. Kravata, boty a manžetové knoflíčky se zdály drahé, a i když bylo jedenáct v noci, vypadal, jako by se právě oholil. Takže vážně, vůbec nebyl můj typ. S Benem nemohli být rozdílnější. Ben, který měl na sobě ošuntělou šedou mikinu a roztřepené džíny s dírou na koleně, byl v ponožkách a bez bot. Takže, když jsem konečně popadla dech, usmála jsem se a podařilo se mi ze sebe dostat: „Všichni mi říkají Ellie,“ a Ben vstal z gauče, potřásl si s Oliverem rukou a řekl, že mu všichni říkají Ben.

„Bavili jste se dobře?“ zeptala jsem se.

Oliver odpověděl: „Nic extra,“ a Rose současně řekla: „Byli jsme v klubu Brampton,“ s takovou samolibostí v hlase, že jsem pochopila, že to je nejspíš něco opravdu speciálního. Když jsem zachytila Oliverův pohled, mrkl na mě.

Poprvé po dlouhé době jsem si přála, abych se obtěžovala aspoň trochu se nalíčit a udělala si něco s vlasy. Tak moc jsem si byla vědoma rozdílu mezi sebou a Rose, v jejích elegantních černých koktejkách, vysokých podpatcích a punčocháčích se zadním švem – švem! –, možná to byly dokonce opravdové punčochy nebo taková ta somodržící záležitost, ze které se vždycky osypu, když si

ji pokouším navléct. Já jsem na sobě měla tričko s nápisem Závod pro život, staré legíny s dírou ve vnitřním švu, takže mi bylo vidět kus stehna, a neměla jsem podprsenku. Což je, abych byla upřímná, víceméně to, co obvykle večer nosím, takže ani nemůžu říct, že by mě Oliver zastihl v nevhodnou chvíli nebo tak něco.

Snažila jsem se trochu konverzovat a nechala jsem Rose, ať nám řekne, koho viděla v Bramptonu (Kate Moss a Harryho Stylesa, než se zeptáte) a Oliver s Benem prohodili několik nesrozumitelných poznámek k reportáži v nočních zprávách, v níž ukazovali, které trhy rostou a které klesají a jak si stojí libra vůči jenu a podobně. Poté, co na mě Oliver mrknul – jestli tedy mrknul –, jsem nevěděla, kam s očima, a najednou jsem se začala cítit hrozně nepříjemně v tom svém příjemném oblečení a se svým příjemným kamarádem, co není přítel, takže jsem dopila čaj, Ben se rozloučil a šel domů a já jsem šla do postele a za chvíli jsem slyšela, že Rose a Oliver udělali to samé.

KAPITOLA DRUHÁ

Uběhlo pár dní, a když jsem přišla domů z práce, zjistila jsem, že se s naším bytem stala změna. Ráno jsem ho zanechala v normálním stavu; neříkám, že v perfektním; na kuchyňské lince zůstaly neumyté hrnky od čaje, na všem ležela tenká vrstva prachu a pračka byla plná prádla, protože jsem se ještě nedostala k tomu, abych ho dala sušit. Což je pravděpodobně dobře, protože Rose by asi nebyla příliš nadšená, kdyby si přivedla domů nového chlápka a v obývacím pokoji by na sušáku visela halda mých punčocháčů a kalhotek.

Každopádně jsem měla šilený den a do šesti jsem se nezastavila, takže jsem odmítla pozvání kolegů na skleničku a šla jsem domů. Pracuju pro neziskovou organizaci a v mnohém se musíme spoléhat na práci dobrovolníků a já vážně obdivuju jejich zaujetí a nasazení a zřejmě bychom to bez nich nezvládli, ale někdy jsou potrhlí a neschopní nebo se prostě neukážou, a pak je moje práce ještě těžší a lepší by bylo obejít se bez nich.

Moje pracovní pozice je ředitelka pro komunikaci, což zní docela důležité, ale ve skutečnosti to znamená, že většinu času trávím tím, že pročítám novinové články, které s námi nějak souvisejí, a pak, dřív než bude pozdě a nikoho to nebude zajímat, zběsile píšu jako reakci na článek naše tiskové prohlášení. Někdy se stane, že mi nějaký novinář zavolá dřív, než článek otiskne, a cituje mě.

Pak je to dobrý den. Tenhle pátek ale dobrý nebyl. V *Daily Mail* se objevila absurdní poplašná zpráva a já jsem spolu s jednou méně použitelnou dobrovolnicí celý den volala a posílala maily s naší reakcí všem možným mediálními kontaktům, a když už jsem si odpoledne myslela, že je to téměř všechno za námi, zjistila jsem, že dobrovolnice poslala mé prohlášení na článek z minulého týdne „Archie, 12 je nejmladším tatínkem v Británii“ namísto dnešní zprávy o souvislosti mezi popíjením na mejdanech a bradavicemi na genitáliích. Takže jsem musela obvolat všechny novináře, omluvit se a poslat jim správné prohlášení, i když většina z nich už zmizela do hospody. A když jsem konečně skončila, byla jsem moc unavená na to, abych udělala to samé.

Jak už jsem řekla, že se něco stalo, jsem věděla hned, jak jsem otevřela dveře. Byt voněl leštěnkou, liliemi a nějakým výborným jídlem a pokoj byl celý vánočně vyzdobený, stromek byl obtěžkaný zlatými a stříbrnými ozdobami a řetězy s bílými žárovkami byly snad všude. Já osobně mám radši cetky a světýlka v různých barvách, ale Rose říká, že vypadají lacině a nikdy by si je do bytu nedala. Já to musím akceptovat, protože ona je ta – jak všichni vědí –, která má v naší domácnosti vkus. A to opravdu má, takže mi nevádí, že o výzdobě našeho bytu většinou rozhoduje ona.

Teď by se hodilo říct, že Rose a já máme ohromné, nevýslovné štěstí, že máme náš byt. Táta si mohl dovolit věnovat nám velmi štědrnou sumu na složení zálohy, a tak, na rozdíl od většiny lidí v našem věku, celé šťastné stojíme na spodní příčce žebříčku vlastního bydlení namísto plácání se po podnájmech, a já jsem opravdu neskutečně vděčná, že nás takové štěstí potkalo. Byt není nijak speciální – dvě malé ložnice, ucházející kuchyň a nádherná nová koupelna, kterou nám nechal udělat táta, když jsme se nastěhovali.

ly; a je ve čtvrti Battersea, která dříve bývala docela špinavá, ale teď je stále žádanější a módnější. A na konci naší ulice byl přepaden jeden z kamarádů prince Harryho, a jestli tohle není známka vzkvétající čtvrti, pak už teda nevím.

Takže, když jsme se nastěhovaly, dala jsem Rose zelenou ohledně zařízení a výzdoby. Ve skutečnosti je to tak, že vážně takové věci nemůžu dělat, protože já bych docela klidně pořídila veškeré vybavení během jedné návštěvy Ikea, kdežto Rose takhle nefunguje. Chodila po obchodech, starožitnictvích a hezoučkových buticích a našla spoustu hezkých kousků, které náš byt proměnily v útulné, zabydlené a současně i elegantní místo. A dokonce i věci, které jsme stejně nakonec musely koupit v Ikea, protože Rose rozfofrovala celý náš rozpočet na ty „pěkné kousky“, vypadaly solidně a šik; a i kdyby náš rozpočet byl neomezený, stejně bychom si vybraly přesně tuhle měkoučkou krémovou pohovku, protože je prostě ta pravá. Přidejte pár docela dobrých originálů a olejů; Rose pracuje v aukčním domě Quinn's, takže může podlehnout kouzlu všech těch mladých britských umělců a skočit po některých jejich dílech, které jednou budou mít v librách nevyčíslitelnou hodnotu; a závěr je, že náš byt vypadá jako z časopisu *Bydlení*, a to vážně.

Ale vánoční výzdoba, neobvyklý pořádek a vůně linouců se z kuchyně mi také připomněly, že mi Rose řekla – tím jsem si tedy docela jistá –, že na dnešní večer pozvala hosty na jednu z těch svých slavnostních večeří nebo možná kuchyňských dýchánků, a já jsem se chtěla udělat postradatelnou, tak jako obvykle při těchto příležitostech. Ale bylo už příliš pozdě – vstoupila jsem do jámy lvové.

„Ellie?“ zavolala Rose z kuchyně. Opatrně jsem prošla bytem a opřela se ve dveřích.

„Ahoj, Rose. Výzdoba vypadá skvěle a něco tady moc pěkně voní,“ řekla jsem. Rose je, kromě všeho ostatního, i fantastická kuchařka. Než jsem šla na vysokou, rok jsem cestovala po jihovýchodní Asii, a Rose, předtím, než se vydala na cestu za uměním po celé Evropě, pracovala na horské chatě, kde se naučila připravovat holandskou omáčku, dekantovat bordeaux a podobné nesmysly. Já osobně jsem docela šťastná s vařenými bramborami před televizí a kromě toho jsem vegetarián, takže většina Roseiných kulinárních výtvorů pro mě není, ale její přátelé vždy básní o tom, jak je její jídlo skvělé, a kdykoli má nějaký ten svůj večírek, utrácí neuvěřitelné částky v obchodech Waitrose a Borough a tráví hodiny v kuchyni.

„Doufám, že ti nevadí, že už máme stromek, i když je teprve desátého,“ řekla Rose. Vypadala vzrušeně a potěšeně; ona vážně tyhle věci dělá hrozně ráda. „Budeme mít telecí žebírko na liškách a uzený kozí sýr v bylinkovém kabátku a s liškami pro tebe a Simona.“

„Cože?“ Moje naděje, že pošlu SOS textovku Benovi, a když nebude mít čas, zavolám své nejlepší kamarádce Claire a vypařím se do hospody v Latchmeru, se rychle vytrácela. „Rose, hrozně se omlouvám, ale úplně jsem na to zapomněla a já... ehm... já mám jiné plány.“

„Ne, nemáš,“ odpověděla Rose. „Nedávno večer jsem ti to připomínala – ty si to nepamatuješ – a řekla jsi, že máš volno.“

Mlhavě si vzpomínám, že se zmínila a já na to něco zamumlala, protože mi to připomnělo, jak jsem neomaleně zírala na Olivera. Rose je šíleně ukecaná. Mluví, i když vidí, že se dívám na televizi nebo si čtu na čtečce. Jak strávila den v práci, o nových botách, které si koupila, o svých plánech na večer – mluví, mluví a mlu-

ví. Bože, je opravdu docela sladká, ale schopnost vypnout a neposlouchat ji patří k nejdůležitějším dovednostem v mém životě, a naučila jsem se to už v dětství a dovedla do dokonalosti od té doby, co spolu bydlíme.

Evidentně jsem se chytla do pastí – připravila speciální vegetariánské jídlo pro mě a Simona a já jsem nemohla odejít, bez toho abych nezranila její city a necítila se jako totálně nevďěčný hajzl.

„Potřebuješ s něčím pomoci?“ zeptala jsem se.

„Ne, všechno je pod kontrolou,“ odpověděla Rose. A pak se na mě podívala jedním z těch svých pohledů. „Proč se neosprchuješ a nepřipravíš? A použij něco z mé revitalizující kosmetiky od Moltona Browna, jestli jsi měla těžký den.“

Což jsem si přeložila jako: „Jdi si umýt vlasy a udelej ze sebe něco slušného, jinak mě shodíš před mými přáteli.“

„Takže, kdo přijde?“ zeptala jsem se, otevřela lednici a uviděla Roseiny domácí čokoládové lanýže s trnkovým ginem.

„Jen pár lidí,“ Rose vypočítávala na prstech. „Simon, který se mnou dělá, a jeho partner Khalid.“ Takže se mě přinejmenším nepokoušela udat Simonovi, což byla úleva. „A Vanessa a Tom.“ Vanessa je jednou z Roseiných nejnejpříjemnějších kamarádek ze školy a její loňská svatba s Tomem Willoughby-Archerem ozdobila stránky časopisů *Tatler* a *Hello*, aspoň podle Rose. „A Pipa, která měla přijít se Sebastianem, ale zřejmě se dost pohádali, takže dorazí sama, a na poslední chvíli jsem ještě pozvala Olivera, takže nás bude sudý počet.“

Pocítila jsem malý závan potěšení. „Dobře. Půjdu a pokusím se vypadat reprezentativně.“

Abych byla k Rose spravedlivá, nikdy nevyhraju cenu za nejlépe do práce oblékanou ženu. Do kanceláře musím nosit kostýmký,

kteřé úplně nesnáším a odmítám za ně platit víc, než je absolutně nutné, takže obvykle skončím v Matalanu, Nextu nebo M&S, když mají výprodej. Nakoupím do práce oblečení v různých barvách a jednou týdně ho hodím do pračky, což je zřejmě důvod, proč nevydrží tak dlouho, jak by mělo. Ten den jsem na sobě měla obzvlášť nudný komplet v barvě hříbků, který pamatoval lepší časy, a docela upřímně – ani jeho nejlepší časy nebyly příliš dobré.

Mírně rozpařená a s ručníkem na hlavě jsem si zamračeně prohlížela obsah svého šatníku. O módu se moc nezajímám – připadá mi trochu povrchní a zbytečné utrácet za oblečení tolik co Rose –, ale ten večer jsem byla vážně v depresi z toho, že mám tak málo oblečení, a abych byla upřímná, ze svého vzhledu celkově. Měla jsem sedět u stolu s bývalou modelkou Vanessou, která měla dlouhé ruce a nohy a perfektní postavu zděděnou po bohatých, štíhlých mužích, kteří si po generace berou štíhlé, krásné ženy; s Pipou, která je, jestli si dobře vzpomínám, vycházející návrhářská hvězda a dcera jistého rockového idolu ze sedmdesátých let a nějaké známé herečky; se Simonem a Khalidem, kteří, jako homosexuálové, budou styloví od hlavy až k patě; a s mojí sestrou, která vypadá úchvatně vždycky. A s Oliverem. Samozřejmě. Byl to Oliver, Rosein Oliver, na koho jsem ve skutečnosti myslela, když jsem se prohrabávala svojí skříní, pečlivě studovala a pak odkládala kus po kuse. Tyrkysová hedvábná tunika, kterou jsem koupila v Číně, by byla perfektní, ale vepředu uprostřed měla mastný flek a já jsem pořád zapomínala odnést ji do čistírny. Černá sametová blůza s netopýřími rukávy, kterou jsem našla mezi starými máminými věcmi, když se je táta chystal odnést do charitativního obchodu Oxfam, a kterou jsem zachránila opravdu jen z čistě sentimentálních důvodů, i když teď je zase šíleně módní,

ležela zmuchlaná na dně koše na prádlo. Moje jediné šaty – červené pouzdrové s korálky, které jsem koupila v Mansoonu – utrpěly nenapravitelnou újmu, když jsem ignorovala instrukci na nášivce „čistit pouze v čistírně“.

Nakonec jsem se rozhodla pro džíny, jak jinak. Tohle dělám vždycky – půl hodiny zběsile prohrabávám skříň, zkouším a odhazuju na podlahu; můj pokoj vypadá, jako když pobočku obchodu JD Sports přepadli vzbouřenci, a nakonec si vezmu džíny. Ale podařilo se mi najít v Roseině šuplíku s doplňky docela hezký třpytivý šátek (Rose má šuplík na doplňky, šuplík na šminky a v šatní skříni polici, na které leží všechny její kabelky v plátěných taškách se šňůrkou na zavazování. A jsem si jistá, že vám nemusím povídat, že má boty naskládané v plastových krabicích, na kterých je zepředu nalepená fotka boty), použila jsem její žehličku, abych si narovnala vlasy, navoněla se jejím parfémem od Toma Forda, a měla jsem dojem, že vypadám dobře.

Teď se možná ptáte, jestli jsem kromě Roseina parfému, žehličky na vlasy a jejího šátku (jo, a také krásné třpytivých očních linek Shu Uemara, abych nezapomněla), měla políbeno i na jejího přítele. Upřímně – neměla. Oliver mě, řekla bych... zaujal. Bylo na něm něco, proč jsem se před ním chtěla ukázat v dobrém světle. Nechtěla jsem, aby ve mně viděl Roseinu tlustou, poflakující se starší sestru, ale nechtěla jsem *jeho*, jestli mi rozumíte. Ještě ne. Rose a já jsme nikdy nestály o stejný typ mužů – mně se líbili chlápci, kteří se na svět dívali stejně jako já, kteří se zajímali o důležité věci jako ideje, politiku a životní prostředí, a nestarali se o takové věci jako vzhled a peníze. Olivera jsem neznala, ale už jen ten fakt, že se líbil Rose, zcela automaticky znamenal, že není můj typ. Ale když jsem šla dolů pod Roseiným přísným dohledem

prostřít stůl, uvědomila jsem si, že začínám Olivera zmiňovat až nepříjemně často.

„Ach, vypadáš úžasně!“ vykřikla Rose, když jsem přišla do kuchyně. „Ten šátek na tobě vypadá skvěle. Měla bys ho nosit častěji.“ A to je další věc – Rose je neuvěřitelně štedrá. Vůbec jí nevadí, když si půjčuju její věci a ani se nezeptám. I když to vlastně znamená, že si bohužel může bez ptaní půjčit věci ode mě. Ne že by to vadilo, protože já stejně nemám nic, co by Rose chtěla. Ale běžně si nabídne můj přírodní jogurt bez tuku, když dojí svůj, a to mě trochu rozčiluje. Přinejmenším proto, že jogurt pak nejde jen tak vrátit zpátky, jako to jde se šátkem.

„Díky,“ odpověděla jsem. „Vyvinula jsem trochu snahy, abych nevypadala jako příšerná sestra. Ale řekni mi něco víc o tom tvém Oliverovi.“ Když jsem vyslovila jeho jméno, cítila jsem, že jsem trochu zčervenala – blbý, co?

„Není roztomilý?“ zeptala se Rose se šťastným povzdechem a dál aranžovala na jídelní stůl malou armádu zlatých svíček různých velikostí. „Potkala jsem ho v práci. Přišel si před pár týdnů pro prodejní katalog současného umění, a když jsem mu nabídla pár kousků od Marcuse Branda, pozval mě na skleničku, aby mi poděkoval.“

„Páni! Marcus Brand,“ řekla jsem a na stůl jsem přitom dávala skleničky na víno a pozorovala Rose, jak je přendává od talířů na druhou stranu. Marcus Brand je podle Rose jedním z nejúžasnějších mladých britských umělců. Před pár lety byl kandidátem na Turnerovu cenu a jeho obrazy jsou (abych volně citovala – nejčastěji mnohomedialní monstrosity vytvořené z „nalezených předmětů, které symbolizují městské prostředí“ – podle brožury, kterou mi kdysi Rose ukázala; což znamená prázdné papírové

kelímky od kafe, krabičky od hamburgerů Big Mac, kuřecí kosti a v jednom případě – a to si opravdu nevymýšlím – použitý tampon) hrozně žádané a prodávají se za neuvěřitelné sumy. Takže, z toho jsem pochopila, že Oliver má za a) hrozně peněz a za b) žádný vkus. „Ten je určitě ve vatě.“

„Jistě rád investuje do umění,“ poměrně upjatě odpověděla Rose. „A předpokládám, že si to může dovolit; je partnerem v Longfellow Reeves.“

Pomyslela jsem si, že je to pro moji sestru jako obvykle jen byznys. Já jsem měla partnery s tendencí mít sice zajímavou, ale nelukrativní práci – Wallace pracoval v administrativě Amnesty International, Sean byl novinář, Chris studoval na praktického doktora, i když nakonec změnil názor a rozhodl se uplatnit v plastické chirurgii, což bylo přibližně v tu dobu, kdy mě podváděl s nějakou blondatou sestřičkou. Chápete to? A Ben, i když samozřejmě není můj partner, pracuje jako poradce členky parlamentu Lucille Fieldové, která bývala stínovou ministryní, předtím než... jo, přesně ta! Ale Rose by ani nepomyslela na to, že by randila s někým, jehož částka na účtu nemá úctyhodný počet nul. Ne že by byla povrchní a jednoduchá, je jen... Asi trochu je. V jistém ohledu.

„Dobře, dost o jeho bankovním účtu,“ řekla jsem. „Když tady zůstal v úterý přes noc, bylo to, vždyť víš... Testovala sis ho poprvé?“

„Bože, Ellie, ty jsi teda zvědavá!“ Rose se nakláněla nad stolem a zapalovala svíčky, ale myslím si, že jí tváře nezčervenaly jen od plamínků. „Než se zeptáš, předtím jsem u něj už přespala. Po naší čtvrté schůzce.“

„A?“ zeptala jsem se. Je to ohromná sranda vyslýchat Rose, když nechce být vyslýchaná – je pěkně vyvedená z míry.